

Llei segrestada; democràcia al carrer

Llei de consultes i decret de convocatòria. Un pas necessari. Vam quedar que explorariem totes les vies legals de la seva legalitat. No és un referèndum; només una consulta. Preàmbuls i advertiments perquè quedi clar. Però actuar amb transparència i voluntat pedagògica, de cara a l'interior i a l'exterior, té servituds. A Madrid ja ho tenen tot a punt. Quan arribi Don Mariano, es reuniran i només hauran de signar. Per ells, el nostre futur és més passat. Torna Rajoy de la Xina, de donar records de part d'un rei inventat. A la reunió d'urgència, efectivament, només cal signar. Tot suspès. És il·legal. És una irresponsabilitat. Divideix la societat. Aboca a la frustració. Ara, que el TC també ho signi. Ja està? Unanimitat. Una i indivisible. Regalims de bava.

Entre unanimitat i unanimitat, en compareixença pública, Rajoy recita que la Generalitat en tota la història no havia tingut mai tant poder com ara. I tot gràcies a la Constitució espanyola. Pedro Sánchez és el seu eco. No acabo de tenir clar si és que s'ho creuen de veritat o bé s'estan fotent de nosaltres. I tampoc no sabria dir, ben bé, què és més greu en aquest cas, si la ignorància o el cinisme. Aquesta combinació de desinformació i d'arrogància, aquest desinterès per la realitat de les coses, per la seva complexitat, molesta. Potser sí que, sobretot, expressa feblesa i acabarà beneficiant el sobiranisme; però molesta.

La Constitució i la legalitat teixida al seu voltant són el terreny triat

per l'Estat per a la seva confrontació amb el catalanisme. En té el control i en pot abusar. És inevitable que la legalitat que exploren els partits catalans per trobar vies que puguin ser internacionalment validades sigui fonamentalment l'espanyola. Però parlem d'una Constitució elaborada en condicions precàries per poder deixar enrere la dictadura. Per obrir un procés democratitzador; no pas per tancar-lo. I, en canvi, s'ha utilitzat per impedir que la població catalana pugui reclamar i exercir la seva sobirania i els seus drets democràtics. La Constitució i la legalitat política que en deriva han acabat esdevenint –no només, però també– la cobertura jurídica que perpetua la vella dominació a Espanya; nacional i social. L'Estat s'ha apropiat de la llei i dels òrgans que la interpreten i administren, per instrumentalit-

JOAN M. TRESSERRAS

COMUNICÒLEG, UAB

CONSULTEU
MÉS ARTICLES A
www.ara.cat

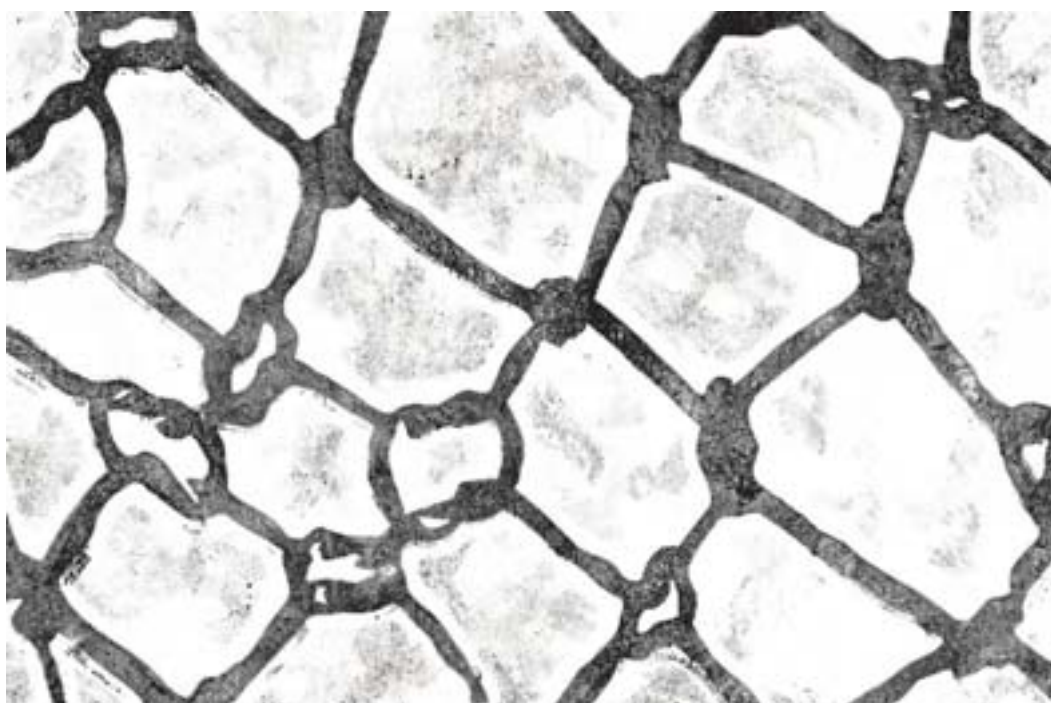
zar-los i per dictaminar quina mena de democràcia considera vàlida i quina no. L'Estat ha segrestat la llei per fer “legalment” inviables la sobirania catalana o el pronunciament sobre la forma d'estat. No hi ha neutralitat, no hi ha separació de poders, no hi ha arbitratge ni garanties. Quan s'ha sentit interpel·lat per la gent i les institucions catalanes, l'Estat –el govern, els seus aparells i l'oposició més lleial– ha exercit la violència legal contra les aspiracions democràtiques. I ha afirmat que no hi ha democràcia fora d'aquesta legalitat.

Sabíem que arribariem a aquest punt. Bé, ja hi som. Cal ser prudents; d'acord. Cal mantenir una unitat tan àmplia com sigui possible; d'acord. Cal anar llegint la situació a cada moment i mesurar molt bé les reaccions; d'acord... Però sabem que l'Estat no

es mourà de la seva posició. L'exploració de vies legals i l'acumulació d'arguments i raons pensant en l'opinió internacional han de tenir un sostre. Ja no en podem ser més esclaus. És possible que el Govern i el president hagin de ser especialment pacients i curiosos amb qui no vol escoltar ni entendre. Però no cal que aquest capteniment involucri tot-hom. La mobilització ciutadana pel dret a decidir ha exhibit sempre un comportament exemplar. Ha fet del civisme, el pacifisme, la transversalitat inclusiva, el respecte o la proposta positiva, els seus estandards distintius. Per convicció democràtica i per dignitat; no per cap imperatiu legal; no per obediència ni obligació. Per això aquests valors s'han de mantenir durant tot el procés. Però el terreny de confrontació ja no pot ser, preferentment, el de la legalitat imposada. Ara la qüestió és qui, quan i com trenca definitivament amb aquesta legalitat.

En l'últim acte públic que vam compartir, l'enyorat Miquel Caminal afirmava que “el nacionalisme espanyol només cedeix en situacions límit; si no, no cedeix”. Per via legal no cedirà. No oferirà cap tracte perquè, per fer-ho, hauria de modificar els seus propis fonaments. Només la pressió popular i una majoria política enfortida i decidida els poden fer veure que els límits s'han sobrepassat. I que l'esforç exigit per mantenir-nos sotmesos serà superior als beneficis que en puguin obtenir. Estem en campanya per guanyar la democràcia. Som a places i carrers. Pel 9-N. I per l'endemà.

Rajoy diu que la Generalitat no havia tingut mai tant poder com ara. No sé si és ignorància o cinisme

LAMARTARILE

El civisme i el pacifisme s'han de mantenir tot el procés. Però ara la qüestió és qui, quan i com trenca amb la legalitat espanyola